

РЕШЕНИЕ

№ 4985

гр. София, 25.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 14.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **4166** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. АПК, вр. с чл. 20а ал.5 от ЗПЗП.

Образувано е по жалба на Е. П. К. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 14/06/1/0/00733/2/01/04/02 от 15.10.2018г., издаден от Директора на Од на ДФ „Земеделие“ - С., с който ѝ е отказано изплащането на финансова помощ в размер на 24 447,50лв., представляващо второ плащане по Договор 14/06/1/0/00733 от 18.01.2016г. и е определено да възстанови публично държавно вземане в размер на 24447,50лв. Претендира се нищожност на акта, поради некомпетентност на органа, който го е издал, с аргумент за нарушение на чл.20а, ал.2 и ал.4 ЗПЗП и чл.11, ал.2, чл.44 и чл.45 от УП на ДФ „Земеделие“. Досежно незаконосъобразността му се изтъква липса на мотиви за издаване на Акта за установяване на публично държавно вземане. Заявява се обективна невъзможност жалбоподателката да намери допълнително кандидат за работа в животновъдното стопанство в [населено място], за да изпълни условието по договора.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Л., която поддържа жалбата. Счита, че актът е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон по съображения, подробно изложени в представени от нея по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът – Директора на Областна дирекция – [населено място] към Държавен фонд Земеделие, чрез юрисконсулт Л. оспорва жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след анализ на приетите по делото писмени

доказателства и съобразяване доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което същата е допустима. Разгледана по същество се явява неоснователна.

Жалбоподателят, в качеството си на „ползвател“ и Държавен фонд „Земеделие“ [населено място] са сключили Договор 14/06/1/0/00733 от 18.01.2016г. за отпускане на безвъзмездна финансова помощ по подмярка 6.1 „Стартова помощ за млади земеделски стопани“ от мярка 6 „Развитие на стопанства и предприятия“ от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) за периода 2014 - 2020г., съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (на стр.177 от присъединено дело № 596/2018г на Адм.съд П.). Съгласно чл.1 от Договора, Фондът предоставя на ползвателя безвъзмездна финансова помощ за изпълнението на одобрен проект №14/06/1/0/00733. В чл.2, ал.1 от Договора е посочено, че одобрената помощ въз основа на представените от ползвателя на етапа на кандидатстване заявление и документи, включително бизнес план е в размер на 48895 лв., като според ал.2 помощта се предоставя на два етапа: (т.1.) първо плащане в размер на 24447.50лв /50% от стойността на договора/ – в срок до два месеца от датата на сключване на договора и (т.2) второ плащане в размер на 24447.50лв., което се извършва в срок до три месеца след издаване на уникален идентификационен номер на окомплектована с всички изискуеми документи съгласно Приложение № 7 към Наредба №14 от 28.05.2015г. заявка за второ плащане от ползвателя, в случай на одобрение на помощта. В чл.3, ал.3 от Договора е вписано, че заявката за второ плащане се подава в срок до 25.01.2018г., но не по-рано от 1 месец преди изтичането на срока по чл.6, ал.1 от Договора. Според чл.6, ал.1 от Договора, ползвателят се задължава да изпълни представения от него и одобрен бизнес план в периода от сключване на този договор до 25.01.2018г. Според чл.9, ал.1 от Договора, Фондът изисква от ползвателя връщане на полученото първо плащане по чл.3, ал.2, т.1 и ползвателят няма право да получи второто плащане по чл.3, ал.2, т.2 от този договор в изрично изброени хипотези от т.1 – т.18. Видно от т.2 на цитираната разпоредба второ плащане по чл.3, ал.2, т.2 се отказва на ползвателя, когато не е изпълнил точно бизнес плана, включително в частта на заложените специфични цели и резултати, съгласно приложение 3 и инвестиции в ДМА и /или нематериални активи, съгласно Приложение 2, както и когато бизнес плана не е изпълнен в срока по чл.6 ал.1 от този договор. Това изискване е във връзка със задължението на ползвателя до изтичане на 5 години от сключване на договора, да поддържа съответствие с всеки от критериите за подбор, на които е отговарял проекта му по чл.13 ал.1 т.1-3 от Наредба №14 от 28.05.2015г., по критериите по които проектът му е бил оценен, съгласно Приложение 1 към договора.

Е. К. е подала заявка за плащане на 23.01.2018г. /стр.213 от присъединеното дело/. Във връзка с последната е извършена административна проверка на подадените документи и е изпратено писмо изх.№01-220-6500/86 от 26.07.2018г. - стр.30 от делото на АС Перник/ от Директора на ОД – С. град на ДФ „Земеделие“, с което на основание чл.73, ал.2 от ЗУСЕСИФ я уведомяват, че ДФ „Земеделие“ открива производство по налагане на финансова корекция, във връзка със следната констатация: нормативно неизпълнение на чл.38 ал.1 т.2 и т.9 от Наредба №14 от 28.05.2015г. и т.3.2 от Бизнес – плана, в който е планирано увеличение на средния списъчен брой на персонала за

периода на изпълнение на бизнес плана с 1. От представените при проверката документи е установено, че нарастването на средния списъчен брой на персонала за отчетен период от една година спрямо месеца, предхождащ подаването на заявката за второ плащане е 0.263889. Указано е в писмото, че във връзка с тези нарушения ДФ "Земеделие" ще пристъпи към издаване на решение за налагане на финансова корекция, която ще бъде общо в размер на 24447.50лв., което е сумата по полученото първо плащане по договора.

На 14.08.2018г. К. е подала възражение срещу писмото, в което оспорва твърдяното неизпълнение на договора от 18.01.2016г., излага аргументи, че се касае за причини които стоят извън волята ѝ – липсата на работна ръка и необходимостта К. сама да поеме работата в животновъдството си, като премине на 4 часов работен ден при работодателя си. Посочва също, че през м.09.2017г. е сключила договор, с който е създадено ново работно място и това е в срока по чл.6 ал.1 от Договор 14/06/1/0/00733 от 18.01.2016г.

С АУПДВ № 14/06/1/0/00733/2/01/04/02 от 15.10.2018г., издаден от Директора на ОД на ДФ "Земеделие" - С., на основание чл.27 ал.3 и 4 от ЗПЗП и чл.162 ал.2 т.8 и т.9 от ДОПК се отказва изплащането на финансова помощ общо в размер на 24447.50лв., представляваща второ плащане по Договор 14/06/1/0/00733 от 18.01.2016г. за отпускане на безвъзмездна финансова помощ по подмярка 6.1 „Стартова помощ за млади земеделски стопани“ от мярка 6 „Развитие на стопанства и предприятия“ от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) за периода 2014 - 2020г., във връзка с неизпълнение на нормативни и договорни задължения, предвидени в чл.38,ал.1, т.2 и т.9 от Наредба № 14 от 28.05.2015г., респ. чл.9, ал.1, т.2 и т.10 от Договор 14/06/1/0/00733 от 18.01.2016г. и е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 24 447,50лв., представляващо извършеното вече първо плащане, като тяхното възстановяване да стане в 14-дневен срок от връчване на акта. Дължи се и лихва от датата, следваща датата на изтичане на срока за доброволно възстановяване.

Компетентността на органа, издал акта е безспорна по делото, тъй като с Решение №4635/21.04.2020г. по ахд № 14627/19г., с което делото е върнато за ново разглеждане от АССГ, ВАС Първо отделение се е произнесъл по този въпрос. В настоящото производство пред АССГ, 11 състав той не подлежи на преразглеждане. Административното производство е за мярка по чл. 9б, т. 2 ЗПЗП, като за него е приложима Наредба № 14 от 28.05.2015г. за прилагане на подмярка 6.1 „Стартова помощ за млади земеделски стопани“ от мярка 6 „Развитие на стопанства и предприятия“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020г., издадена от Министъра на земеделието и храните, обн., ДВ, бр. 40 от 2.06.2015 г., като същото следва да се довърши по досегашния ред до изтичане на периода на мониторинг. Неприложим към него е редът за установяване на задължения по Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ). Така приема ВАС в отменителното си решение.

Посочените в оспорения акт правни основания за неговото издаване са чл.27, ал.3 и 4 от ЗПЗП и чл.162, ал.2, т.8 и т.9 от ДОПК. Съгласно действащите към момента на издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 14/06/1/0/00733/2/01/04/02 от 15.10.2018г. редакции на цитираните разпоредби - чл. 162 ДОПК: (2)Публични са държавните и общинските вземания:

т.8. (нова - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.) за недължимо платените и

надплатените суми, както и за неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, финансирани от предприсъединителните финансови инструменти, оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на Европейския съюз, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарството, Инструмента Ш. и Преходния финансов инструмент, включително от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз;

т.9. (предишна т. 8, изм. - ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.) лихвите за вземанията по т. 1 - 8.

Според чл. 27 ЗПЗП: (3) (Нова - ДВ, бр. 18 от 2006 г., в сила от 01.01.2007г.) Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз.

Според ал.5 вземанията на Разплащателната агенция, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Вземанията на Разплащателната агенция, които възникват въз основа на договор, са частни държавни вземания и се събират от Националната агенция за приходите.

Наредба № 14 от 28 май 2015 г. за прилагане на подмярка 6.1 "стартова помощ за млади земеделски стопани" от мярка 6 "развитие на стопанства и предприятия" от програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. в чл. 38, ал.1 регламентира, че ползвателят на помощта няма право да получи второто плащане по чл. 10, т. 2 и дължи връщане на полученото по чл. 10, т. 1 първо плащане по договора за предоставяне на финансова помощ, заедно със законната лихва към него, изчислена за период, посочен в договора, когато: по т.2. бизнес планът не е изпълнен точно, включително и когато не е изпълнен в срока, посочен в договора за предоставяне на финансова помощ; по т. 9. проектът му е оценен по някой от критериите за подбор, посочени в чл. 13, ал. 1, т. 1 - 4, и ползвателят не е поддържал съответствие с всеки от критериите, по които проектът му е бил оценен;

Въпреки дадената на жалбоподателката възможност в хода на административното производство, тя не представя документи, от които да може да се установи, че в земеделското ѝ стопанство през 2016г. е осигурена заетост по друг трудов договор, различен от приложения към заявката за плащане. Обяснението, че планираното назначаване не е осъществено през 2016г., поради липса на желаещи да работят в животновъдната ферма не може да се приеме като обстоятелство, изключващо изпълнението на задължението ѝ по договора, за нарастване на средния списъчен брой на персонала, нает в стопанството, изчислен за период от една година, спрямо месеца, предхождащ подаването на заявката за второ плащане с 1 лице, залегнало в бизнесплана (т.3.2. Таблица 7.1). Това фактическо обстоятелство не се оспорва от жалбоподателката, като в жалбата си изрично е посочила, че второ лице (И. К. Д.), което да работи в стопанството, освен нея е назначено едва през м. 09.2017г., а като доказателство по делото е приложена справка по образец за средно-списъчния състав на персонала. Според Таблица за специфичните цели и резултати (Приложение №3 към договор №14/06/1/0/00733), цел №7 е „Създаване на допълнителна заетост и нови

работни места в стопанството“. Не може обаче да се приеме, че тази цел е изпълнена, според заложеното в бизнесплана, тъй като, съгласно Методиката за изчисляване на средния списъчен брой на персонала, утвърден със заповед № РД-07-21/31.01.2017г. на Председателя на НСИ, в увеличението не се включва заетостта на кандидата/ползвателя физическо лице. Според бизнесплана т.3.2., планираното увеличение на средния списъчен брой на персонала за периода на изпълнението му е с 1, а изчисленото, съгласно посочената Методика фактически постигнато увеличение, възлиза на 0,263889. Поради това и даденият в процеса на договориране като приоритет критерий 4.1. – „Проекти, които водят до създаване на нови работни места и заетост, в рамките на земеделското стопанство“ не е може да се приема за постигнат. Единственото открито в стопанството работно място обхваща много малка част от периода за оценка на изпълнението на бизнесплана, поради което той не е изпълнен, съгласно договореното.

Предвид изложеното, неоснователно в писмените бележки на адв. Л. се твърди, че оспореният акт е издаден без да са установени релевантните за упражненото правомощие факти и обстоятелства, относно възникване на вземането. Актът е законосъобразно издаден, като няма законово изискване за влязъл в сила друг административен акт, обуславящ вземането на Фонда за връщане на вече изплатеното финансово подпомагане, поради неизпълнение на договорните задължения, преди издаване на акта за установяване на публичното държавно вземане. Съгласно чл.20а, ал.5 на ЗПЗП (в сила от 28.06.2019г.) изпълнителният директор на Разплащателната агенция издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на ДОПК и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от ЗУСЕСИФ. Съгласно §5 от ПЗР към ЗИДЗПЗП (ДВ бр.51 от 2019г.), разпоредбите на §2, т.4 и т.5, относно чл.20а, ал.5 и 6 се прилагат и по отношение на решения за налагане на финансови корекции и АУПДВ, издадени да влизането в сила на този закон, т.е. придадено е обратно действие на разпоредбата и за договори, сключени преди приемането ѝ.

Предвид изхода на спора, на основание чл.78, ал.8 ГПК на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 лева.

По изложените мотиви и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Е. П. К. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 14/06/1/0/00733/2/01/04/02 от 15.10.2018г., издаден от Директора на ОД на ДФ „Земеделие“ – С..

ОСЪЖДА Е. П. К. да заплати на ОД на ДФ „Земеделие“ - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: